

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lenky Oulíkové a soudců Mgr. Miroslava Makajeva a Mgr. Martiny Kotouček Mikoláškové ve věci

žalobkyně: **České štěrkopísky spol. s r. o.**, IČO 27584534
sídlem Cukrovarská 34, 190 00 Praha 9
zastoupená advokátem Mgr. Vojtěchem Metelkou
sídlem Martinská 608/8, 301 00 Plzeň

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**,
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2021, č. j. 082023/2021/KUSK,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2021, č. j. 082023/2021/KUSK, se ruší a věc se mu vrací k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Vojtěcha Metelky, advokáta.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobkyně se žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Říčany (dále jen „stavební úřad“) ze dne 3. 5. 2021, č. j. 128657/202 UMURI/OSÚ/00028, jímž stavební úřad zamítl žádost žalobkyně o vydání územního rozhodnutí o změně využití území pro záměr „Manipulační a skladová plocha“ (dále jen „záměr“) na pozemku parc. č. X v k. ú. Dobřejovice (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Žalobkyně v žalobě uvedla, že předmětem záměru je manipulační a skladová plocha nevýrobních služeb, která slouží pro skladování a manipulaci s (inertními) stavebními a demoličními odpady; jedná se o nevýrobní činnost spočívající v manipulaci a skladování a zpracování inertních odpadů, která měla probíhat nárazově s ohledem na přijímané objednávky jednotlivých hlavních odběratelů. Prvostupňové rozhodnutí, kterým byla žádost žalobkyně zamítnuta, se opíralo o negativní stanovisko Městského úřadu Říčany, odbor územního plánování a regionálního rozvoje (dále jen dotčený orgán), ve kterém dotčený orgán vyslovil závěr, že záměr není přípustný, neboť územní plán Dobřejovice v nepřípustném využití území uvádí zpracování a úpravy surovin (zejména úpravy a zpracování kamene, šterku, kovů apod.), a ačkoli územní plán neuvádí kompletní výčet, kterého materiálu se zpracování týká, tak dotčený orgán vyhodnotil, že stavební a demoliční odpad lze považovat za surovinu ve smyslu uvedené definice územního plánu.
3. Žalobkyně dotčenému orgánu vyčítala, že nejprve ztotožnil pojem surovina s pojmem materiál a následně z příkladného výčtu surovin v závorce dovodil, že odpad lze považovat za surovinu. Tuto úvahu ovšem dotčený orgán neopřel o žádnou část výroku nebo odůvodnění územního plánu Dobřejovice, která by obsahovala definici pojmu surovina, a ani o žádný právní předpis či obecně platnou definici. Podle žalobkyně tak měl dotčený orgán v odůvodnění rozvést a hlavně uvést, o jaké právní předpisy svůj výklad pojmu surovina opírá, a pokud by žádný výklad pojmu surovina neexistoval, měl založit své úvahy na posouzení záměru s úkoly a cíli územního plánování stanovené v § 18 a 19 stavebního zákona, zejména zkoumat charakter zástavby v dané ploše, ve které je již nyní umístěna manipulační a skladovací plocha pro nakládání s odpady (na sousedním pozemku) - Sběrný dvůr Dobřejovice. Nic takového neučinil ani dotčený orgán a ani žalovaný při přezkoumání tohoto závazného stanoviska.
4. K věcné argumentaci ohledně přípustnosti umístění záměru žalobkyně v dané ploše pak žalobkyně odkázala na ustanovení § 11 zákona č. 541/2020 Sb., o odpadech, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpadech“), ze kterého dovodila, že odpad se až po své úpravě a splnění podmínek může stát surovinou, a tudíž odpad surovinou jednoznačně není. Nakládání (sběr, úprava, zpracování) s odpady je v ploše VD – Drobná a řemeslná výroba a skladování (dále jen „plocha VD“) stanovené územním plánem Dobřejovice přípustné, což plyne ze zařazení sousedícího Sběrného dvora Dobřejovice do stejné plochy VD. Suroviny druhotné se v daném pozemku dále zpracovávat a upravovat nebudou a skladování druhotných (ani jiných surovin) není územním plánem Dobřejovice vymezeno jako nepřípustné využití plochy VD.
5. Výše uvedenou argumentaci uplatnila žalobkyně již v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, ve kterém napadla i závazné stanovisko dotčeného orgánu. Žalovaný se přitom s tuto argumentací žalobkyně v rámci potvrzení závazného stanoviska ze dne 3. 6. 2021, č. j. 069295/2021/KUSK, nevypořádal a uvedl jinou myšlenku a důvod, proč je záměr žalobkyně v dané ploše nepřípustný, a to, že je skladováním míněno umístění objektů – tj. skladů. A že nebylo míněno skladování sypkého materiálu na volné ploše, což svým charakterem podle žalovaného nejbližší odpovídá nepřípustné funkci – zpracování a úprava surovin (zejména úprava a zpracování kamene, šterku, kovů, apod.). Dále uvedl, že v územním plánu nelze vyčerpávajícím způsobem vyjmenovat přípustné a nepřípustné využití, ale je třeba konkrétní způsob využití posoudit s ohledem na smysl vyjmenovaného využití.
6. Žalobkyně uvedla citaci územního plánu, která se vztahovala k ploše VD, na kterou hodlala svůj záměr umístit, a podle žalobkyně z ničeho nevyplývá, že sklad má být pouze ve formě

objektu a nikoli ve formě skladovací plochy. Pokud by totiž podle žalobkyně hodlal pořizovatel zmenšit množinu spadající pod pojem sklad, nepochybně by do územního plánu uvedl, že se jedná o skladovací objekt, stavbu skladu, skladovací halu apod. Obecně je ovšem nutné pod pojmem sklad v dané části územního plánu vnímat prostor určený pro skladování nějakého materiálu a pod pojmem skladování dočasné ukládání a uchovávání materiálů, polotovarů i výrobků pro pozdější potřebu, v širším smyslu včetně vhodné manipulace s nimi. Navíc základní funkcí dané plochy VD má být skladovací činnost, která podle žalobkyně nepochybně může být prováděna rozlišnou formou, tj. nejen v rámci objektu skladu.

7. Žalobkyně má za to, že výše uvedeným obecným definicím pak její stavební záměr odpovídá. Záměrem žalobkyně bylo umístit manipulační a skladovou plochu nevýrobních služeb, která bude

sloužit pro skladování a manipulaci s (inertními) stavebními a demoličními odpady a nikoliv k úpravě a zpracování surovin.

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že neshledal pochybení v posouzení v závazném stanovisku dotčeného orgánu a závazné stanovisko shledal v souladu s požadavky stavebního zákona. A dále žalovaný uvedl, že v ploše VD je uvažován jiný způsob skladování, než jaký je navržen v záměru žalobkyně. Skladováním je míněno umístění objektů skladů, navrhované skladování sypkého materiálu na volné ploše svým charakterem odpovídá nepřipustné funkci zpracování a úpravy surovin, zejména úpravy a zpracování kamene, šterku, kovů apod. Podle žalovaného je tak záměr v rozporu s platným územním plánem a s cíli a úkoly územního plánování, a proto nelze vydat rozhodnutí, které by svědčilo ve prospěch žalobce.

Obsah správního spisu

9. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 8. 4. 2021 podala žalobkyně žádost o vydání rozhodnutí o změně využití území. V žádosti uvedla k popisu navrhované stavby, že je předmětem řešení manipulační a skladová plocha nevýrobních služeb, která slouží pro skladování a manipulaci s (inertními) stavebními a demoličními odpady. Jedná se o nevýrobní činnost spočívající v manipulaci, skladování a zpracování inertních odpadů, která bude probíhat nárazově s ohledem na přijímané objednávky jednotlivých hlavních odběratelů. Skladovacím materiálem měl být stavební a demoliční odpad (stavební suť), který je zařazen do přílohy č. 1 vyhlášky č. 93/2016 Sb., o Katalogu odpadů (kód 1701 a 1709: beton, cihly, tašky a keramika a jiné stavební a demoliční odpady). V navrženém řešení se podle žalobkyně nejedná o zpracování a úpravu surovin, neboť surovina je pojem, jímž se zpravidla označuje surová hmota; jedná se obvykle o dosud nijak nezpracovanou materii, která se nachází v původním přírodním stavu i tvaru a jež slouží coby hmotná látka přímo vstupující do nějakého výrobního nebo technologického procesu. Na str. 7 souhrnné technické zprávy projektové dokumentace je předmět stavby vymezen totožně, jako v podané žádosti [„Skladovacím materiálem bude stavební a demoliční odpad (stavební suť), který je dle platné legislativy zaříděn dle přílohy č. 1 Vyhlášky 93/2016 Sb. o Katalogu odpadů, kde se pod kódem 1701 a 1709 uvádí: beton, cihly, tašky a keramika a jiné stavební a demoliční odpady. V navrženém řešení dle této PD se nejedná o zpracování a úpravu surovin neboť „Surovina“ je pojem, jímž zpravidla označujeme surovou hmotu. Jedná se obvykle o dosud nijak nezpracovanou materii, která se nachází v původním přírodním stavu

i tvaru a jež slouží coby hmotná látka přímo vstupující do nějakého výrobního technologického procesu.“].

10. Dne 23. 3. 2021 vydal dotčený orgán pod č. j. 66966/2021-MURI/OUPRR/1380 závazné stanovisko, ve kterém uvedl, že záměr žalobkyně není přípustný. Svůj závěr odůvodnil tak, že územní plán Dobřejovic v nepřípustném využití uvádí zpracování a úpravy surovin (zejména úpravy a zpracování kamene, šterku, kovů apod.). Územní plán neuvádí kompletní výčet, kterého materiálu se zpracování týká, pouze naznačuje vyloučení zpracování podobných materiálů. Stavební a demoliční odpad lze považovat za surovinu ve smyslu uvedené definice. Dotčený orgán citoval ve svém stanovisku využití plochy VD – Drobná a řemeslná výroba a skladování:

„Základní funkční využití: slouží k soustředění, výrobních a nevýrobních služeb, zařízení obchodu, ke skladování a spediční činnosti, k nerušící malovýrobě.

Vhodné a převládající funkce:

- obchody
- prodejní sklady (nábytek aj.)
- autosalony, autoservisy, půjčovny automobilů, autobazary
- opravny a půjčovny průmyslového zboží (náradí aj.)
- sklady (pronajímatelné)
- malé výrobní objekty s nerušícím provozem
- administrativní plochy

- výzkumná a technologická střediska
- veřejná, ochranná a izolační zeleň
- příslušné komunikace a parkovací plochy.
- příslušné technické vybavení (trafostanice, regulační stanice, úpravny odpadních vod, odlučovače aj.)

Přípustné funkce:

- vodní plochy
- specifické služby a stravovací zařízení
- garáže, parkoviště a dopravní zařízení

Nepřípustné funkce:

- bydlení s výjimkou pohotovostních bytů
- zdravotnictví, sociální služby
- kulturní zařízení
- sport a rekreace
- zemědělská výroba nebo chovatelský činnost.
- veškeré stavby a činnosti nesouvisející s hlavníma přípustným využitím,
- výroba průmyslového charakteru (zejména výroba betonových směsí a výrobků z betonu, výroby asfaltových směsí, stavebních hmot apod.)
- rozsáhlé skladové areály, logistická centra s vysokými nároky na dopravní obsluhu.
- veškeré stavby a činnosti, jejichž negativní účinky, včetně související dopravní obsluhy,

překračující nad přípustnou míru limity uvedené v příslušných předpisech, zasahují za hranice areálu,

- zpracování a úpravy surovin (zejména úpravy a zpracování kamene, šterku, kovů apod.)

Základní podmínky prostorového uspořádání:

- koeficient zastavění: max. 40 %
- min. plocha zeleně: 30 %
- výškové omezení max. 10,5 m od rostlého terénu

Zvláštní podmínky:

- parkování vozidel“

11. Dne 3. 5. 2021 vydal stavební úřad prvostupňové rozhodnutí, kterým zamítl žádost žalobkyně o vydání rozhodnutí o změně využití území „manipulační a skladová plocha na p. p. č. X, k. ú. Dobřejovice“ na pozemku p. č. X v k. ú. Dobřejovice. Zamítavý výrok rozhodnutí odůvodnil negativním stanoviskem dotčeného orgánu.
12. Dne 5. 5. 2021 bylo stavebnímu úřadu doručeno odvolání žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí, ve kterém žalobkyně namítala nezákonnost závazného stanoviska dotčeného orgánu, přičemž odvolací argumentace je v podstatě totožná s argumentací uplatněnou v podané žalobě, proto soud toliko odkazuje na rekapitulaci žaloby uvedenou výše.
13. Žalovaný dne 3. 6. 2021 potvrdil závazné stanovisko dotčeného orgánu, přičemž v odůvodnění potvrzení uvedl, že přestože je v popisu funkčního využití patrné, že je plocha VD určena pro skladování, je zde uvažován jiný způsob skladování, než jaký je navržen v záměru žalobkyně. Skladováním je míněno umístění objektů – skladů a nebylo míněno skladování sypkého materiálu na volné ploše, což svým charakterem nejbližší odpovídá nepřípustné funkci zpracování surovin (zejména úpravy a zpracování kamene, šterku, kovů apod.). V územním plánu nelze vyčerpávajícím způsobem vyjmenovat přípustné a nepřípustné využití, ale je třeba posoudit konkrétní způsob využití s ohledem na smysl vyjmenovaného využití. Podle žalovaného nelze nijak posuzovat, že se ve stejné funkční ploše nachází obdobný areál se stejným využitím, pro posouzení návrhu žalobkyně to považuje žalovaný za irelevantní.
14. Dne 29. 6. 2021 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil prvostupňové rozhodnutí. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zopakoval závěr z potvrzení závazného stanoviska dotčeného orgánu s tím, že navrhované skladování sypkého materiálu na volné ploše svým charakterem nejbližší odpovídá nepřípustné funkci zpracování a úpravě surovin (zejména úpravy a zpracování kamene, šterku, kovů apod.) a záměr je tak v rozporu s územním plánem a s cíli a úkoly územního plánování.

Podmínky řízení a rozsah soudního přezkumu

15. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud žalobu posoudil v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí ze skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).

16. Soud s ohledem na žalobní bod, v němž žalobkyně brojí proti obsahu závazného stanoviska dotčeného orgánu a jeho potvrzení nadřízeným správním orgánem, připomíná, že soudní přezkum obsahu závazných stanovisek je umožněn právě v rámci konečného rozhodnutí dle § 75 odst. 2 s. ř. s. [viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009-113, č. 2434/2011 Sb. NSS]

Posouzení věci krajským soudem

17. Žalobkyně namítala, že závazné stanovisko dotčeného orgánu neobsahuje odkaz na žádný právní předpis či obecně platnou definici, o kterou dotčený orgán své závěry opírá. A zároveň ani žalovaný při přezkoumání závazného stanoviska dotčeného orgánu tuto vadu nenapravil a ani nevypořádal argumentaci žalobkyně uvedenou v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, ve kterém současně napadala i závazné stanovisko dotčeného orgánu.
18. Směřuje-li odvolání proti obsahu závazného stanoviska dotčeného orgánu, je odvolací správní orgán povinen si v souladu s § 149 odst. 7 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), vyžádat potvrzení či změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného dotčenému orgánu. Úkon, kterým nadřízený orgán dotčeného orgánu v rámci odvolacího řízení potvrdí nebo změní závazné stanovisko dotčeného orgánu, je z hlediska obsahu i formy opět závazným stanoviskem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2015, č. j. 4 As 241/2014-30, č. [3214/2015 Sb. NSS](#)).
19. S ohledem na závaznost stanoviska dotčeného orgánu pro výrokovou část rozhodnutí ve věci samé je nezbytné, aby obsah závazného stanoviska v zásadě odpovídal požadavkům kladeným na odůvodnění správního rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2009, č. j. 9 As 21/2009-150, č. 2381/2011 Sb. NSS). Podle § 149 odst. 2 správního řádu závazné stanovisko obsahuje závaznou část a odůvodnění. V závazné části dotčený orgán uvede řešení otázky, která je předmětem závazného stanoviska, ustanovení zákona, které zmocňuje k jeho vydání a další ustanovení právních předpisů, na kterých je obsah závazné části založen. V odůvodnění uvede důvody, o které se opírá obsah závazné části závazného stanoviska, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, na kterých je obsah závazné části založen. Potvrzující závazné stanovisko musí přezkoumatelným způsobem reagovat na odvolací námitky směřující proti potvrzovanému závaznému stanovisku (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2019, č. j. 9 As 140/2019-22). Odvolací správní orgán musí ověřit, zda nadřízený orgán řádně reagoval na odvolací námitky, a není-li tomu tak, žádat od něj nápravu. Jinak se vystavuje riziku, že jeho rozhodnutí bude zrušeno pro nepřezkoumatelnost (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 12. 2013, č. j. [5 A 241/2011-69](#), č. [3018/2014 Sb. NSS](#)).
20. Soud přisvědčuje žalobkyni, že úvaha o rozporu záměru žalobkyně s územním plánem obce Dobřejovice nebyla dostatečně odůvodněna. Mezi účastníky je sporné, jestli záměr žalobkyně na vybudování stavby sloužící pro nevýrobní činnost spočívající v manipulaci, skladování a zpracování inertních odpadů je v souladu s územním plánem, konkrétně s plochou VD. Těžiště argumentace žalobkyně spočívá v tvrzení, že odpad není surovina a že měl dotčený orgán, resp. žalovaný přesvědčivě vyložit, na základě jakého právního předpisu pojem surovina vykládají. Dotčený orgán toliko uvedl, že územní plán Dobřejovic neuvádí kompletní výčet jakého (nepřípustného) materiálu se zpracování týká, přičemž dotčený orgán má za to, že lze demoliční odpad považovat za surovinu ve smyslu definice územního

plánu (tj. kámen, šterk, kov apod.). Z uvedeného odůvodnění má zdejší soud za to, že bylo pro dotčený orgán podstatné, že má žalobkyně na dotčené ploše jednak záměr odpad *zpracovávat*, a jednak že je odpad svým charakterem podobný příkladmo uvedeným surovinám (kameni, šterku, kovům apod.). Dotčený orgán nicméně již neuvedl, v čem tuto podobnost spatřuje. Žalobkyně uváděla, že demoliční materiál sestává z betonu, cihel, tašek, keramiky a jiných stavebních a demoličních odpadů. Není tak zřejmé, jaké vlastnosti složek stavebního odpadu jsou pro dotčený orgán podstatné a srovnatelné se surovinami příkladmo uvedenými v územním plánu Dobřejovic.

21. Žalobkyně se pak v podaném odvolání vymezovala právě proti připodobnění stavebního a demoličního odpadu k surovinám (kameni, šterku, kovům) a pojem surovina vykládala prostřednictvím zákona o odpadech, nicméně žalovaný na uvedenou argumentaci nereagoval. V potvrzení závazného stanoviska primárně argumentoval významem slova *skladování* s tím, že doplnil, že územní plán nemínil pod pojmem „sklady – pronajímatelné“ skladování sypkého materiálu na volné ploše. Žalovaný tedy považoval za nepřipustné, že by žalobkyně *skladovala na dané ploše sypký materiál*. Žalovaný se tak nijak nezabýval závěrem dotčeného orgánu, že je v dané ploše nepřipustné *zpracování*, ale považoval za nepřipustný *způsob skladování* (na ploše) s tím, že upozorňoval na rozdíl významu slova sklad (pronajímatelný) a skladování na volné ploše. Zároveň považoval *skladování* za svým charakterem odpovídající nepřipustné funkci *zpracování a úpravy surovin*, ovšem již nevysvětlil, z jakého důvodu. Žalovaný také uvedl, že územní plán pod pojmem sklad nemínil skladování sypkého materiálu. Z této formulace přitom implicitně vyplývá, že má žalovaný za to, že je stavební a demoliční odpad sypkým materiálem, ovšem ani tento závěr nijak neodůvodnil. Není tak zřejmé, z jakého důvodu považuje cihly, tašky, beton, keramiku a jiný stavební a demoliční odpad za sypký materiál. Z odůvodnění pak není zřejmé, zda má být nepřipustným využitím (charakterem odpovídajícím zpracování a úpravě surovin) skladování toliko sypkého materiálu, nebo obecně skladování na *volné ploše*, dále z uvedeného odůvodnění nevyplývá, zda žalovaný považuje záměr žalobkyně za obdobný funkci využití zpracování a úprava surovin z důvodu, že stavební a demoliční odpad považuje za obdobnou komoditu, jako jsou příkladmo uvedené suroviny v územním plánu Dobřejovic (kámen, šterk, kov), anebo že již i skladování tohoto odpadu považuje za činnost, kterou lze podřadit pod pojmy *zpracování a úprava*. Potvrzující závazné stanovisko je tedy nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
22. Žalovaný se měl tedy zabývat tím (požadovat doplnění závazného stanoviska), jakou činnost žalobkyně hodlá ve svém záměru vykonávat (co se rozumí skladováním, manipulací a zpracováním stavebního a demoličního odpadu), charakterem těchto činností (například jakým způsobem bude stavební a demoliční odpad zpracováván), zda a proč skladování odpadu ne/odpovídá funkci *sklady (pronajímatelné)*, zda je podstatný charakter uskladnění (uzavřený sklad/otevřená skladovací plocha) nebo charakter skladovaných objektů/komodit, zda a proč záměr ne/odpovídá funkci užití dané plochy zpracování a úprava surovin (zejména úpravy a zpracování kamene, šterku, kovů apod.), případně jiné funkci. Dále se měl žalovaný vypořádat s tím, jestli musí být pojem *surovina* použitý v územním plánu Dobřejovic vykládán prostřednictvím zákona o odpadech. Již z žalobkyní předložené projektové dokumentace je přitom zřejmé, že se žalobkyně významným způsobem vymezovala proti ztotožnění pojmů surovina a stavební a demoliční odpad. Je tedy zjevné, že stavební a demoliční odpad nepovažuje za surovinu z formálního hlediska, neboť se nejedná

o *surovou hmotu*, a i v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí se vymezovala proti závěrům, že by stavební a demoliční odpad mohl být ztotožňován s pojmem surovina. Pakliže dotčený orgán, resp. žalovaný považuje stavební a demoliční odpad za pojem podřaditelný pod pojmy kámen, štěrk, kov apod. (surovina), pak se měl zabývat tím, jestli je podstatné, zda se jedná o surovou hmotu, nebo zda jsou podstatné kvalitativní a kvantitativní charakteristiky stavebního a demoličního odpadu, zda a jaký rozdíl je mezi skladováním kamene a skladováním stavebního a demoličního odpadu (např. cihel nebo tašek). Zda je podstatné, že se jedná o surovou hmotu, nebo zda je podstatné, jak se s danou hmotou nakládá (např. možným způsobem zpracování stavebního a demoličního odpadu) a jaké má vlastnosti, ať už se jedná o surovou hmotu či nikoli. Pokud žalovaný považoval za podstatný i typ skladování, pak se měl zabývat výkladem smyslu a účelu funkčního využití skladu v rámci územního plánu (případně porovnání s jiným funkčním využitím, např. se skládkou, případně rozsahem skladovací plochy či rozsahem zastavěné/zpevněné plochy apod.). Žalovaný sice v potvrzení závazného stanoviska uvedl, že je třeba způsob využití konkrétní plochy posoudit s ohledem na smysl vyjmenovaného využití, ovšem smysl využití blíže nevysvětlil; toliko vyjmenoval jednotlivé způsoby ne/přípustného využití podle územního plánu Dobřejovic.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

23. Soud s ohledem na výše uvedené napadené rozhodnutí zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Vysloveným právním názorem je žalovaná v dalším řízení vázána (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
24. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nebyl v řízení úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Úspěšné žalobkyni naopak právo na náhradu nákladů řízení náleží. Ty sestávají z nákladů spočívajících v zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč za podání žaloby a dále z nákladů na zastoupení advokátem, které tvoří odměna za zastoupení a náhrada hotových výdajů. Výše odměny advokáta za zastupování se stanoví v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Zástupce žalobkyně provedl v řízení dva účelné úkony právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu, a to převzetí zastoupení, a sepsal žaloby. Odměna za jeden úkon právní služby činí dle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu 3 100 Kč, celková výše odměny tak činí 6 200 Kč. Vedle odměny přísluší zástupci žalobkyně též náhrada hotových výdajů v paušální výši 300 Kč za každý ze dvou úkonů právní služby dle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu, celkem tedy 600 Kč. Náhrada daně z přidané hodnoty z odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů činí 21 % z 6 800 Kč, tj. 1 428 Kč. Náhradu nákladů řízení v celkové výši 11 228 Kč je žalovaný povinen uhradit k rukám zástupce žalobkyně (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, užitý na základě § 64 s. ř. s. *per analogiam*), a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. dubna 2023

Mgr. Lenka Oulíková, v.r.
předsedkyně senátu